

SumaStyli, Dzieci

[Zwrotka 1: Mati]

Moje plany, cały świat pojebany, kurwa
Znów goje rany, przez te moje plany
Stany wmontowane w przeszłość, widzę tą obojętność
I ludzi, którym wszystko jedno czy zdechną
Dzieci, powybijane szyby, torby amfetaminy
Korby, rozkminy, lewe interesy, stresi, nagonki
Rozjebane pociągi, biznesy, weź sobie przypomnij
Pamiętasz? Czy dalej tkwisz w tym gównie?
Dla Ciebie to jest cały świat, dla mnie był również
Wiesz znacznie trudniej jest wybić się nad to
Coś w czym tkwiłeś od kilkunastu lat, bo
Człowiek dopasowuje się do otoczenia
Patrzy przez pryzmat tego, że nic się nie zmienia
A ja doceniam wspomnienia i każde miejsce
Bo każde z tych spraw warunkuje to kim jestem

[Refren: Buka] x2

Dzieci wesoło w parku za szkołą
Zapaliły papierosy, wyciągnęły zioło
Chodnik zapłuły brocząc butem w piachu
Siedzą na ławeczkach i słuchają rapu

[Zwrotka 2: Skor]

Dobrze pamiętam ten sen, jako dzieciak chciałem uciekać
Chciałem biec jak najdalej nawet w przepaść
Coś trzymało mnie tam i więziło w swoich sieciach
Tak często tłumimy strach, który nas zaślepia
Życia wendeta, zemsta w toku, wroga oblicze
Dorastanie, spokój, nadstawiaj drugi policzek
Nie policzę złości scen, które zdołałem przeczekać
Tak często tłumimy gniew, który nas zaślepia
To jak odbicie echa, chociaż czas zaciera ostrość
Miliony przeobrażeń, miliony metamorfoz
Tym światem rządzi podłość, kreując zatem niebyt
I te kalekie stworzenia nie mogące same przeżyć
Ufają tylko nadziei, która ma im przynieść zmiany
Wskrzесиć plany, wyczekują na jeszcze niezadane rany
Taka prawda o nas samych, a w niej strach i gniew
To korzenie otoczenia, które wychowało mnie

[Refren: Buka] x2

Dzieci wesoło w parku za szkołą
Zapaliły papierosy, wyciągnęły zioło
Chodnik zapłuły brocząc butem w piachu
Siedzą na ławeczkach i słuchają rapu

[Zwrotka 3: Buka]

Są takie rzeczy, na które nie mamy wpływu
To my - niechciani, wychowani pośród syfu
Wśród brudnych krawężników i szarej monotonii
Gdzie czas stoi, dni płyną w kroplach alkoholi
Wokół bloki, ci zmęczeni ludzie, spuszczone głowy
Puste spojrzenia i nie ma dokąd uciec, chyba
Że w ćpanie, jarając grudę i dając w banie
Tocząc jak skałę swoje marne życie
Dalej patrząc na świat przez pryzmat patologii
To my - niechciani, wychowani przez chodnik
Ludzie i ich sny zagrzebane betonem
Gdzieś tam ja i Ty, róże pod nieboskłonem
I choć wieje chłodem, pomimo braku światła
Nadziei płomień tli się w naszych płatkach
I to nie koniec jest, to nie porażka
Bo nawet na betonie czasem piękny kwiat wyrasta

[Refren: Buka] x4
Dzieci wesoło w parku za szkołą
Zapaliły papierosy, wyciągnęły zioło
Chodnik zapluły brocząc butem w piachu
Siedzą na ławeczkach i słuchają rapu